

den nuværende Rigsdag paa den Maade, paa hvilken man plejede at forelægge saadanne Sager, navnlig Sager, som haster, og jeg forelagde den derfor ikke blot for Folketingets, men ogsaa for Landstingets Finansudvalg og fik fra begge disse Udvalg omtrent enstemmig Tilslutning til Udførelsen af Arbejdet paa den Maade, som det her er skildret. Kun i Landstingsudvalget gjorde et enkelt Medlem, Kammerherre Hage, gældende, at de omtalte Bygninger burde nedrives, ellers var man enstemmig af den Anskuelse, at det, som Forudsætningerne nu var, ubetinget var at foretrække at bevare disse to Bygninger. Jeg skal yderligere blot anføre, at et Moment, som spillede en Rolle for Finansudvalget, var det finansielle, idet de to Bygninger, som der er Tale om, benyttes af to Statsinstitutioner, Skovvæsenet og Fængselsvæsenet. Hvis man havde raseret disse to Bygninger, vilde man have været nødsaget til at skaffe disse to Institutioner Plads et andet Sted, leje dem ind eller skaffe dem Bygninger. Nu kunde man, ved at bevare den ene, Skovvæsenets Bygning, som er en smuk og fin lille Bygning, og omdanne den anden, som var uheldig af Form og Proportioner, nøjagtig i Smag med Skovvæsenets Bygning og forbinde dem med en lille Mur, faa et meget tiltalende Anlæg.

Forholdet er altsaa, at de Forudsætninger, som Rigsdagen oprindelig har haft, er fjernede, før disse Beslutninger er tagne. At Rigsdagens oprindelige Forudsætninger ikke er blevet fyldestgjort, vil jeg med det ærede Medlem fra Verninge beklage, men det er sket flere Aar, før Sagen kom til at foreligge for mig. Saaledes som Sagen nu forelaa, var der ikke Mulighed for at opfylde nogen af de oprindelige Forudsætninger, og Rigsdagen og dens Repræsentation maatte tage Stilling til Spørgsmaalet ganske isoleret, og dér tror jeg, at alle Parter er kommet til et rigtigt Resultat. Naar den endelige Ordning en Gang er blevet tilvejebragt, naar man har ikke blot et meget tiltalende og fint lille Gaardinteriør mellem Rigsarkivet og de gamle Bygninger, som indrettes til Fængselsvæsenet og til Skovvæsenet, og som paa Siderne har dels Tøjhusets, dels Provianthusets smukke Bygningspartier, men ogsaa og væsentligst den store aabne og udsmykkede Plads foran Biblioteket, vil man have et Anlæg, om hvilket det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), naar han kommer

der ned, sikkert vil sige: Det er en stor Fryd for os at se, hvordan alt er blevet.

Det andet Forhold, hvorover det ærede Medlem fra Verninge klagede, drejer sig om Administrationen af den nylig vedtagne Sygekasselov. Det ærede Medlem har ganske Ret i, at saafremt denne Lov ikke var blevet ført ud i Livet efter de Forudsætninger, Rigsdagen havde fastsat, vilde der være handlet urigtigt, og saa vilde der kunne rejses alvorlige Bebrejdelser mod mig, der har deltaget i Ledelsen af denne Lovs Gennemførelse og nu har Ansvar for dens Udførelse i Livet. Forinden jeg imødegaar disse Bemærkninger af det ærede Medlem, vil jeg sige om Sproget i Mønstervedtægten, som det ærede Medlem var misfornøjet med, idet han sagde mig et venligt Ord, at Sproget i en saadan Vedtægt, hvad enten den udformes, medens det ærede Medlem eller medens jeg er Minister, aldrig kan blive Skønlitteratur. Af en Lov af Sygekasselovens Art, som i Sandhed er særdeles indviklet, og hvor en Række i hverandre indgribende Forhold er kommet til Udtryk, kan man ikke forlange Skønsprog, men at den er klar og forstaaelig, og at alt, hvad der findes i Loven, ogsaa kommer til Udtryk i Vedtægten. I alt væsentligt forekommer det mig, at Vedtægten opfylder disse Krav. Det ærede Medlem fandt, at der var for mange Ord i den. Et Sted var et „dog“ overflødigt, og et andet Sted fandt han Ordet „stedlig“ overflødigt, og et tredje Sted var der en Distriktsforstander, der ikke havde noget med Stedet at gøre. Jeg skal indrømme det ærede Medlem, at Distriktsforstanderen aldeles ikke er paa sin Plads paa det omtalte Sted, men jeg kan ogsaa berolige det ærede Medlem med, at han er kommet ind ved en Sættefejl og er fjernet i den største Del af Oplaget, saa det ærede Medlem har været saa uheldig at faa et Eksemplar, hvori han findes og ikke har hjemme. Det ærede Medlem mente, at man netop i disse Tider skulde spare lidt paa overflødige Ord. Jeg skal paa ingen Maade mene, at hvad det ærede Medlem fremsatte, var overflødige Ord, men blot sige, at man i disse sparsomme Tider maaske ikke behøvede at ofre saa mange Ord paa saadanne Bagateller.

Jeg kommer nu til det alvorlige i det ærede Medlems Kritik, som, hvis det havde noget paa sig, vilde være af virkelig Betydning. Det ærede Medlem ankedede navnlig over, at man ikke har